Pregaria.cat

Entrada

La confiança

Per Lluis Salinas el dj., 20/03/2025 - 08:30

Avui he llegit un comentari sobre el llibre de Job, que m'ha sorprès. Allà, un professor de filosofia, en Sergio Gadea, hi deia que "al llarg de tot el relat, Job intenta trobar la lògica que hi ha darrera del sofriment. Però qualsevol resposta resulta insuficient. El mal, sobretot el que pateix ell en primera persona, posa a prova les seves creences i les seves conviccions. Però, més que cap altra cosa, desafia la seva confiança. Job descobreix, al final, que la fe no va d'entendre. Ni tan sols de fer-ho tot bé. La fe és qüestió de confiança. Una relació profunda i misteriosa amb allò que és diví".

I dic que el comentari m'ha sorprès perquè no esperava que la qüestió del mal es pogués il·luminar recorrent a la confiança.

Normalment, quan parlem del patiment que provoca el mal estem pensant en un retret amarg, perquè algú ha de ser-ne el responsable. O en una esmena a la totalitat, perquè és impossible que, si existeix Déu, existeixi el patiment. O en una justificació cega, perquè alguna explicació hi deu haver encara que no l'entenguem.

Però ens costa admetre el patiment i el dolor com quelcom inherent a la nostra realitat. I ens costa admetre que hi ha un misteri en tot això i que, encara que ens hi esforcem, no podem entendre Déu completament. Per això el *misteri* hi juga un paper tan important.

Potser el que ens costa entendre és que el nostre Déu comparteixi el dolor amb la humanitat ferida. És a dir, ens costa entendre que el nostre Déu sigui un més de nosaltres i, per tant, comprengui què és el patiment, perquè l'ha viscut.

Uns déus són hieràtics i impassibles. D'altres van a la seva i per a ells no som més que mecanismes que responen a instints o determinades ordres. Però per a nosaltres Déu és una altra cosa. Per a nosaltres Déu és Jesucrist, un més. I en el patiment de Jesús veiem, també, el patiment de Déu.

Certament, és una mica escandalós. ¿Un Déu que pateix? Quin mal negoci...

El misteri, de fet, més que explicatiu del fet del nostre patiment, és la condició del Déu que confessem com a totpoderós però que, alhora, pateix. Pateix com nosaltres, pateix per nosaltres, pateix amb nosaltres. En definitiva, el misteri és que Déu hagi escollit ser sensible al patiment per no deixar-nos a l'estacada, per poder participar de la nostra realitat, i ser, així, la possibilitat per a la nostra salvació. La salvació de l'absurd d'una vida buida d'ell mateix.

Potser és per això que cal confiança. No es tracta de reconèixer la perfecció en un Déu que s'ha abaixat tant que comparteix el patiment amb nosaltres, sinó que es tracta d'experimentar l'alleujament de que en el nostre patiment no estem sols perquè Déu és amb nosaltres sostenint-nos i fent del dolor una porta al que tant costa d'entendre, el sentit de la finitud.